

ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ

«Η ΕΜΠΝΕΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ»

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ

**ΜΙΚΡΗ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ
ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ ΦΤΕΡΩΤΑ ΑΛΟΓΑ. ΠΛΕΟΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ
ΣΥΓΚΙΝΟΥΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΡΙΤΙΚΟΥΣ,
ΕΝΩ ΠΟΛΛΑ ΑΠΟ ΑΥΤΑ ΕΧΟΥΝ ΒΡΕΙ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ**

«Μου αρέσει τα έργα μου να δημιουργούν ασθμα μυστηρίου στον θεατή»
 «Πώς η εγκατάσταση στη Νέα Υόρκη πολλαπλασιάζει τον εκαστικό»

Η ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ δεν ενθουσιάζεται καθόλου με ένα συγκεκριμένο είδος δημοσιότητας. Εκείνη που τη συσπίνει στο κοινό ως γόνο εύπορης οικογένειας (είναι εγγονή του Γιάννη Καλλιγά που παρήγαγε τα ομώνυμα κρασιά), η οποία ασχολήθηκε με τη ζωγραφική. Πλέον δημιουργίες της φιγουράρουν δίπλα σε αυτές του Τάκη σε γκαλερί του εξωτερικού, συλλέκτες την πολιορκούσε κάθε μέρα στο Λονδίνο για έναν πίνακά της, ενώ η έκθεσή της με τίτλο «FORM/less» που παρουσιάζεται στο Εβραϊκό Μουσείο της Ελλάδας έχει αποσπάσει ιδιαίτερα θετικές κριτικές.

Η σχέση της με το δημοσιογραφικό κασετόφωνο δεν είναι η καλύτερη. «Ευτυχώς το δικό σου είναι μικρό και θα προσπαθώ να το αγωσω», μου λέει όταν τη συναντώ από κοντά, λίγα εικοσιτετράωρα προτού επιστρέψει στη βάση της. Όταν της ζητώ να μου πει ποια είναι η πρώτη εικόνα που θυμάται από τη ζωή της, η απάντησή της αναπόφευκτα έχει να κάνει με τη ζωγραφική: «Η πρώτη εικόνα που θυμάμαι είναι από το σχολείο. Μας είχαν βάλει έναν διαγωνισμό ζωγραφικής με θέμα τα φτερά. Το ότι χρησιμοποιώ ακόμη φτερά στα έργα μου νομίζω ότι κάτι σημαίνει. Θυμάμαι ότι ήμουν μόνη μου σε ένα δωμάτιο και ζωγράφινα ένα φτερωτό αλγόο σε μίλε φόντο με σύννεφα. Το έχω ακόμη αυτό το έργο». Οι γονείς της μάλλον δεν φαντάζονταν όταν την έστειλαν για μεταπτυχιακές σπουδές στο Λονδίνο ότι θα παρατούσε τα πάντα για να εξελίξει την κλίση της. «Ενιωθα ότι μέσα μου υπήρχε κάτι πολύ έντονο που έπρεπε να έρθει στην επιφάνεια και δεν μπορούσα να το ελέγξω.

μετακόμισε στη Νέα Υόρκη, η Φραγκουδάκη αισθάνθηκε ότι έπρεπε να δικτυωθεί άμεσα με τον κόσμο της τέχνης. Μπήκε κατευθείαν σε τρία πανεπιστήμια, το NYU, το Parsons και το School of Visual Arts, αφιερώνοντας όλον τον χρόνο της εκεί. «Εκτέθηκα σε πολύ κόσμο -καθηγητές, ζωγράφους, καλλιτέχνες- και έτσι προέκυψαν κάποιες πολύ ενδιαφέρουσες συνεργασίες». Η σημαντικότερη είχε να κάνει με έναν 80χρονο κύριο. «Συνεργάστηκα με τον master printer του Αντι Γουόρхол, τον Ντόναλντ Σέρινταν. Είναι μια φοβερή περσόνα. Μαζί του έκανα sliK sprint printing και η δουλειά μου άρχισε να αλλάζει πολύ. Από το εντελώς abstract κομμάτι με έμφαση στο χρώμα άρχισα σιγά-σιγά να εισάγω υλικά όπως η φωτογραφία και το κολάζ. Ήταν ένας άνθρωπος που επηρέασε τη δουλειά μου». Δεν ήταν ο μόνος. «Θαυμάζω τον φωτορεαλισμό των έργων του Ρίχτερ, ενώ από την άλλη τον abstract και ο τρόπος που χειρίζεται τα χρώματα με μαγεύουν».

Η ζωή της στη Νέα Υόρκη είναι γεμάτη, αλλά η Ελλάδα της λείπει πάντα, όπως και τα οικεία της πρόσωπα. Εργάτομαι της ευκαιρίας να τη ρωτήσω πώς αντέδρασαν οι γονείς της όταν τους ανακοίνωσε ότι θα ασχοληθεί αποκλειστικά με την τέχνη. «Οι γονείς μου ήταν παρά πολύ υποστηρικτικοί. Μπορεί στην αρχή να μην καταλάβαιναν τα έργα μου, όπως και κανένας άλλος, αλλά ήταν πάντα δίπλα μου. Ξέρεις, τα έργα απλώς έβγαζαν μια δύναμη και μια κίνηση που μαγνητίζαν, και δεν σ' το λέω για να δώσω credit σε μένα. Το παρατηρούσα στην έκθεση, πόσο χρόνο στεκόταν κάποιος σε ένα έργο, ποιος είναι, αν τον ξέρω, με ποιον το συζητούσε. Με ενδιαφέρει να υπάρχει αυτή η δυναμική στον χώρο, δεν με νοιάζει απλώς να

ΤΑ ΦΤΕΡΑ, ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΟ, Ο ΓΥΨΟΣ, ΤΟ BUBBLE WRAP ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ ΣΕ ΕΡΓΑ ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΑΝ ΣΕ ART FAIRS ΚΑΙ ΓΚΑΛΕΡΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ, ΣΤΟ ΜΑΪΑΜΙ, ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Θυμάμαι πάντα τον εαυτό μου να παίζει σε εστιατόρια με τη ζάχαρη φτιάχνοντας σχέδια στο τραπέζι. Ήταν μια ανάγκη για μένα». Το 2007 σπούδαζε Χημεία στο Λονδίνο δουλεύοντας παράλληλα στη φαρμακευτική Roche όταν διαπίστωσε ότι «ουδένποτε άλλο έκανα μου έπαιρνε χρόνο από τη ζωγραφική και την τέχνη». Έχοντας την οικονομική άνεση, αφού σπούδαζε και δούλευε παράλληλα, έβαλε ένα στοιχείο με τον εαυτό της: «Είπα, όταν ξεκίνησα αυτή τη διαδρομή, ότι θα κάνω την πρώτη μου ατομική έκθεση και, αν πουλήσω όλα τα έργα, θα φύγω. Η έκθεση έγινε το 2011 στην "Γκαλερί Σκουφά", τα 28 έργα πουλήθηκαν και με τα χρήματα που είχα συγκεντρώσει πήρα μια βαλίτσα και έφυγα για τη Νέα Υόρκη. Έναν χρόνο μετά έκανα την πρώτη μου ατομική έκθεση εκεί». Όταν τη ρωτώ για τα ερεθίσματα που την εμπνέουν, η απάντησή της είναι «τα πάντα». Εμπνέω. «Μπορεί, για παράδειγμα, να εμπνευστώ από το πώς κρατάς το τοιγάρο σου ή από τον τρόπο που φυσάς τον καινού του. Δεν ελέγχο το πώς εμπνέομαι. Ξεκινάει από ένα συναίσθημα που βιώνω ή κάτι που θα μου κάνει πολύ μεγάλη εντύπωση. Μπορεί να φτιάξω έναν πίνακα μέσα στο χρώμα, να έχει κίτρινο, πράσινο, κόκκινο, πορτοκαλί, μίλε, που να προκαλεί χαρά στον θεατή, αλλά εγώ να ήμουν στεναχωρημένη όταν τον δημιουργούσα. Τη στενοχωρία μου την εκφράζω μέσα από την κίνηση, όχι στα χρώματα που χρησιμοποιώ». Όταν

κρεμαστούν τα έργα μου στον τοίχο. Προσωπικά μου αρέσει τα έργα να δημιουργούν ένα μυστήριο στον θεατή. Θέλω να ξεκλειδώνουν κάτι άλλο στον καθένα». Τα φτερά, το λάστιχο, ο γύψος, το bubble wrap μεταμορφώνονται από τη Μαρία Φραγκουδάκη σε έργα που παρουσιάστηκαν σε art fairs και γκαλερί στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο, στο Μαϊάμι, στη Βασιλεία και αυτή την περίοδο στην Αθήνα. «Από την πρώτη μου ατομική έκθεση μέχρι αυτή στο Εβραϊκό Μουσείο έχουν περάσει πέντε χρόνια. Ειλικρινά δεν ήξερα τι να περιμένω εδώ, αλλά μου έκανε εντύπωση το γεγονός ότι ήθελε κόσμος που έμεινε από την αρχή μέχρι το τέλος της βραδιάς των εγκαίνιων. Οι άνθρωποι είχαν απορίες, με ρωτούσαν για τα έργα και ακόμη και τώρα λαμβάνω δεκάδες mail με απορίες από κόσμο που θέλει να το μιλήσω ξανά για τη δουλειά μου». Η κοβέντα μας καταλήγει στα όνειρά της και η απάντησή της είναι μάλλον αναπάντεχη: «Τα όνειρά μου είναι ανεξέλεγκτα, σχεδόν με φοβίζουν, γιατί έχουν απίστευτη δύναμη που ούτε εγώ δεν μπορώ να τον ορίσω. Είναι σαν να έχω μέσα μου άλογα που τρέχουν προς όλες τις κατευθύνσεις, αλλά υπάρχει το εμπόδιο του σώματός μου πριν βγουν προς τα έξω».

Info: Η έκθεση της Μαρίας Φραγκουδάκη στο Εβραϊκό Μουσείο της Ελλάδος (Νίκης 39, Σύνταγμα) διαρκεί έως τις 12 Δεκεμβρίου